

być niedogodne lub przykre dla współpodróżnych.

Zakaz zabierania do autobusu nabitej broni nie odnosi się do osób wymienionych wyżej w § 11 ust. 1 zdanie końcowe;

- m) wsiadać do autobusu lub wysiadać przed zupełnym jego zatrzymaniem;
- n) stać na stopniach i w miejscach do tego nieprzeznaczonych, dotykać urządzeń kierowniczych i hamulcowych;
- o) wyrzucać z autobusu przedmioty mogące zranić, zabrudzić lub przestraszyć publiczność;
- p) wprowadzać w błąd obsługę autobusu, bądź to przez naśladowanie używanych sygnałów, bądź to przez fałszywe alarmy.

(2) Obsługa autobusu obowiązana jest ściśle przestrzegać stosowania się podróżnych do powyższych zakazów. Podróżnych niestosujących się do zakazów wymienionych w punktach a, b, c, d, e, f, g, h, i, l, m i n może obsługa usunąć z autobusu.

§ 15. Od orzeczeń i zarządzeń władz administracyjnych, wydanych na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia, służy odwołanie w myśl ogólnych przepisów o postępowaniu administracyjnym.

§ 16. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień rozdziału IV ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

§ 17. (1) W razie stwierdzonego przekroczenia najwyższej dopuszczalnej szybkości (§ 12 p. 2 niniejszego rozporządzenia) wojewódzka władza administracji ogólnej, niezależnie od nałożenia przez powiatową władzę administracji ogólnej na kierowcę kary administracyjnej, winna odebrać mu pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do publicznego użytku na przeciąg czasu do 6 miesięcy, a w razie trzykrotnego ukarania go za to przekroczenie, odebrać mu na stałe pozwolenie na prowadzenie wymienionych pojazdów mechanicznych.

(2) W razie powtarzającego się nieprzestrzegania postanowień niniejszego rozporządzenia, wojewódzka władza administracji ogólnej może zabronić przedsiębiorcy utrzymywania publicznej komunikacji.

§ 18. Autobusy kursujące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i używane do utrzymywania publicznej komunikacji, winny być przystosowane do wymagań paragrafów 3 i 4 niniejszego rozporządzenia w ciągu roku, a do wymagań § 5 w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia. Przepis § 7 niniejszego rozporządzenia ma również do tych autobusów zastosowanie.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po jego ogłoszeniu.

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

440.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 lipca 1929 r.

w sprawie ustalenia liczby sędziów śledczych w okręgach sądów okręgowych: w Pińsku, Płocku, Poznaniu, Wilnie i Włocławku.

Na podstawie art. 5 §§ 1 i 2 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwija się po jednym stanowisku sędziego okręgowego, jako sędziego śledczego, w Janowie Kobryńskim, Krzywiczach, Lipnie, Poznaniu i Rypinie, skutkiem czego liczba sędziów okręgowych, jako sędziów śledczych, w okręgu sądu okręgowego w Pińsku wynosić będzie 11, w okręgu sądu okręgowego w Płocku — 2, w okręgu sądu okręgowego w Poznaniu — 1, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie — 28, a w okręgu sądu okręgowego we Włocławku — 4.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

441.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 lipca 1929 r.

o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie łomżyńskim w okręgu sądu okręgowego w Łomży.

Na podstawie art. 270 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Gminę Chlebotki wyłącza się z okręgu sądu grodzkiego w Zambrowie i włącza się ją do okręgu sądu grodzkiego w Łomży.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

442.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lipca 1929 r.

w sprawie przeniesienia siedziby sądu grodzkiego z Głowna do Strykowa w powiecie brzezińskim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Na podstawie art. 270 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Przenosi się siedzibę sądu grodzkiego z Głowna do Strykowa i nadaje się sądowi temu nazwę: „Sąd Grodzki w Strykowie“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

443.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: REFORM ROLNYCH, ROBOT PUBLICZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 czerwca 1929 r.

o zasadach tworzenia osiedli wiejskich przy przebudowie ustroju rolnego.

Na podstawie p. e art. 47 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1 poz. 1), art. 422 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) oraz art. 55 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833) zarządza się co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosowane będą przy parcelacji gruntów, prowadzonej na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 1, poz. 1) oraz przy scalaniu gruntów na mocy ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833). Przepisy §§ 6 — 10 oraz cz. 2 § 3 nie mają zastosowania przy scalaniu gruntów, zaś przepisy cz. 1 i 3 § 3, §§ 4 i 5 o tyle tylko, o ile w związku ze scaleniem gruntów następuje przeniesienie zabudowań. Przepisy cz. 2 i 3 § 3 oraz cz. 3 § 5 nie mają zastosowania do działek rzemieślniczych, urzędniczych i t. p.

§ 2. 1) Plany zabudowania, przewidziane w ust. 2 art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), nie będą sporządzane w toku parcelacji, prowadzonej na podstawie wyżej powołanej ustawy o wykonaniu reformy rolnej. Przepis ten nie ma zastosowania w wypadkach, kiedy projektem parcelacji objęte są tereny, leżące w obrębie uzdrowisk, uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej.

2) Plany zabudowania nie będą również sporządzane w toku scalania gruntów, dokonywanego w trybie wyżej powołanej ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów. Przepis ten nie ma zastosowania w wypadkach, kiedy projektem scalenia objęte są tereny położone w obrębie gmin miejskich lub uzdrowisk, uznanych za posiadające charakter użyteczności publicznej.

3) Jeżeli projektem parcelacji lub scalenia objęte są osiedla, posiadające prawomocne plany zabudowania, zatwierdzenie projektu parcelacji lub scalenia przez organy Ministerstwa Reform Rolnych, o ile projekty te nie pokrywają się z planami zabudowania, może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się odnośnych zmian w planach zabudowania, dokonanych zgodnie z postanowieniami art. 51 wyżej

powołanego rozporządzenia o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli.

II. Rozmieszczenie działek.

§ 3. 1) Przy układaniu projektu parcelacji lub scalenia należy przestrzegać, aby w skład każdej działki, przeznaczonej na samodzielne gospodarstwo, wchodziły tereny, nadające się pod budynki mieszkalne i gospodarcze (§ 4).

2) Jeżeli ze względu na miejscowe warunki terenu lub gleby lub ze względu na wykorzystanie istniejących zabudowań przy parcelacji niema możliwości tworzenia gospodarstw z jednej działki, należy dążyć do tego, aby działki, przeznaczone pod zabudowania, przylegały do działek gruntów ornych, a w każdym razie nie były oddalone od gruntów ornych więcej niż o 1½ klm. dogodnej drogi.

3) Od innych działek (łąkowych, pastwiskowych i t. p.), osobno wydzielanych, winien być zapewniony dogodny dojazd do działek przeznaczonych pod zabudowania.

§ 4. Działki przeznaczone pod zabudowania winny być projektowane w miarę możliwości na terenach równych i suchych w pobliżu gruntów, nadających się pod ogrody warzywne lub sady, przyczem powinny być położone najbliżej dróg publicznych i połączone z nimi dogodnym dojazdem. Ponadto należy mieć na uwadze, aby zapewniona była możliwość zaopatrzenia się gospodarstw w wodę, zdatną do picia.

§ 5. 1) Przy projektowaniu działek przeznaczonych pod zabudowania i ulic wiejskich należy mieć na uwadze, aby zabudowanie i urządzenie osiedla mogły nastąpić zgodnie z przepisami policyjno-budowlanymi, obowiązującymi w gminach wiejskich (Przepisy Tytułu II cz. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli).

2) W przypadkach, kiedy po ukończeniu parcelacji lub scalenia przy zabudowie osiedli nie będą mogły być zachowane normy odległości budynków od granic sąsiadów i od przyległych dróg, ustalone w ust. 3 art. 277 rozporządzenia o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli, — urzędy ziemskie, na wnioszek zarządu gminy wiejskiej, ustala w jakich granicach dopuszczalne jest zmniejszenie tej odległości.

3) Działki przeznaczone pod zabudowania, odrębnie wydzielane, winny z reguły posiadać powierzchnię nie mniejszą niż 0,5 ha., o figurze, w miarę możliwości, prostokątnej, zbliżonej do kwadratu. Stosunek szerokości działki do jej długości nie powinien przekraczać 1 : 5, szerokość zaś winna wynosić co najmniej 40 m. Normy powyższe stosowane będą o tyle tylko, o ile nie utrudni to sporządzenia projektu scalenia lub parcelacji.

III. Drogi.

§ 6. 1) Projekty parcelacji należy, o ile możliwości, przystosować do istniejącej sieci dróg.

2) Wszelkie zmiany istniejącej sieci dróg publicznych mogą być dokonywane tylko w razie koniecznej potrzeby i za zgodą władz, pod których zarządem drogi te się znajdują.